

brugsskatternes Forhøjelse, det uhyggelige i rent finansiell Henseende, at deres Proventu er saa usikkert. Proventu er usikkert, men det sikre, det vi vide vil indtræde, er de Byrder, som de lægge paa Befolkningen.

Men enten nu ca. 13 Mill. Kr. i Aar ere nødvendige eller ikke nødvendige for at tilvejebringe Ligevægt, staar det for os som ganske forkasteligt, at Regeringen skrider til at paalægge Befolkningen nye Byrder — og jeg undtager i denne Henseende ikke Formue- og Indkomstskattens Forøgelse —, før den har indvundet alt, hvad der kunde indvindes ved Militærudgifternes Nedsættelse. Her er det, Hovedsagen til den finansielle Misère ligger, og det kan ikke nytte de Herrer af Regeringspartiet, at de søge at vælte Skylden over paa de sociale Udgifter og faa Militærudgifterne fritagne. Kendsgeringerne tale for stærkt. Tager vi det sidste Statsregnskab, for 1910—11, og sammenligne det med Statsregnskabet for 10 Aar i Forvejen, finde vi, at de sociale Udgifter — jeg følger her den Begrænsning, som Generaldirektør Rubin har givet de egentlige sociale Udgifter, det er altsaa ikke mig selv, der har trukket denne Grænselinie, men det er en Autoritet som Generaldirektør Rubin — kun ere stegne med 5,600,000 Kr., men samtidig ere Militærudgifterne stegne med 12,694,000 Kr., og Statsgældens Forrentning, som jo kun er en Følge af Militærudgifternes Forøgelse, og hvis Stigning kunde være undgaaet, er stegen med 4,242,000 Kr. Tilsammen ere altsaa de direkte og indirekte Militærudgifter stegne med omtrent 17 Mill. Kr., altsaa med over 3 Gange saa meget som Udgiften til de egentlige sociale Formaal.

Hvad denne Militærudgifternes Stigning betyder, faar man et Indtryk af, naar man ser denne Stigning i Sammenhæng med Statsskatternes samtidige Stigning. Jeg nævnedes før, at Statsskatterne samt Overskuddet af Jernbane-, Telegraf- og Postvæsenet i Løbet af de sidste 10 Aar ere stegne med ca. 20 Mill. Kr. Det er altsaa det Merudbytte, som Beskatningen har givet i Løbet af de sidste 10 Aar i Kraft dels af de forøgede Skatter, egentlige Skatter og Takstforhøjelser o. s. v., og dels i Kraft af Befolkningens stigende Tal og voksende Velstand. Naar man nu ser, at Statens Skatteindtægt er vokset med 20 Mill. Kr., medens Militærudgifterne ere voksende med 17 Mill. Kr., vil man se, at der kun bliver et Spillerum af 3 Mill. Kr. tilbage til de øvrige Udgifter, som ere nødvendige, nødvendige ikke blot i Kraft

af de nye vedtagne Love, som veje saa forholdsvis lidet til, men i Kraft af de gamle bestaaende Love, som kræve mere paa Grund af Folkemængdens Tiltagen. Militærudgifternes Stigen — jeg bliver nødt til at gentage det her atter og atter — er efter vor Opfattelse Hovedsagen til Finansmisären. Og naar det er Tilfældet, er det vor Opfattelse, at Statskassen først og fremmest bør søge sin Oprensning der, hvor den har lidt sit Nederlag, ved alvorlige Bestræbelser for Nedsættelser paa de militære Budgetter, og vi mene, at saadanne Besparelser ingenlunde ville skade vor Stilling som selvstændig Stat. Vi finde vægtige Argumenter i saa Henseende i den Tale, som den højtærede Udenrigsminister den 14. Februar i Aar holdt i denne Sal, hvor han i stærke Udtryk udviklede, at Maalet for den danske Udenrigspolitik under Uenigheder med andre Stater er Afgørelse ved Voldgift og under Konflikter mellem andre Stater indbyrdes er absolut Neutralitet, og hævdede, at vi hverken ere direkte eller indirekte bundne ved mundtlige eller skriftlige Aftaler, end-sige ved Traktater eller Alliancer overfor fremmede Stater, og at den danske Befolkning maa i fuld Bevidsthed om sit Ansvar støtte Regeringens Bestræbelser for, at der i Udlandet kan herske fuld Tillid til os. Gives der noget virkningsfuldere Middel til at manifestere vor Villie til at være neutrale end at nedlægge hele vort Militærvæsen, subsidiært begrænse det saa stærkt som muligt. Vi nære ganske vist ikke stor Tro til, at denne Vej i Øjeblikket er farbar, vi vide, hvilke Hindringer vi møde, Hindringer af ren politisk, ikke saglig Natur, men vi føle os overbeviste om, at der vil komme den Dag, da Folketingets Sammensætning er en saadan, at Lovgivningsmagten vil være lydør for disse Krav. Militærudgifternes Nedsættelse er den primære Fordring, der fra vor Side maa stilles til en Finansreform.

Den højtærede Finansminister har ofte nok baade i denne og foregaaende Samlinger udtalt, at Staten var i en saadan Stilling, at det var absolut nødvendigt at træffe Forholdsregler til at skaffe Balance til Veje. Hans Udtalelser i Aar havde næsten Karakteren af et Nødskrig. Hvis denne Situation fortsættes, sagde Finansministeren ved Finanslovsforslaget Frem-sættelse, vil den i høj Grad true Statens økonomiske Selvstændighed og Fremtidsmuligheder, og han har til Løsning af denne Opgave krævet Bistand af alle Partier i denne Sal. Vi fra vor Side have erklæret